

אני שיכור?!

לתלייתו על העץ יחד עם בניו. וסיפורו של מרדכי היהודי, משיבתו לבוש בשק בשער, דרך הנחיותיו לאסתר המלכה ועד לעלייתו לגדולה והפיכתו את הרעה לטובה, את האבל - ליום טוב.

על שתי הטובות עלינו להודות לקב"ה, על נפילתו של המן ועל עלייתו של מרדכי, אך הבדל מהותי יש בין שני סוגי ההודאות, בין שתי הזכירות: בעוד שאת מרדכי זוכרים לטובה, מהללים את צידקותו, משבחים את מעלתו ומרוממים על ידו את עם ישראל הדבקים בה' ובתורתו, הזיכרון של המן משולב עם "זכור את אשר עשה לך עמלק", עם מצוות מחיית זכר עמלק, הזיכרון הזה מלווה ברגשי נקמה ונטירה.

אומר ה"דבר יואל" - יהודי שטבעו ישר, שהוא רוצה טוב ורוצה להשפיע טוב, כשצריך להזכיר ולהיזכר במרדכי היהודי, כאשר צריך הוא לומר "ברוך מרדכי" זה דבר קל עבורו, הרי רגיל הוא לעשות טוב, להשפיע טוב ולראות טוב, ובנקל ישבח את הצדיק ואת מעשיו. אך, כאשר צריך להזכיר את המן, כאשר צריך לעורר אצלו את רגשות הנקם באומרו "ארור המן", יהיה לו קשה להתחבר לכך בכל ליבו. אבל כיוון שהוא יודע שזה רצון ה', וכמו שאי אפשר בלי רוממות הטוב כך אי

אפשר בלי הכנעת הרע, מבטל הוא את כל החשבונות. לעומתו, יהודי שהוא בטבעו לוחמי, נטרן ונקמן, כאשר מגיעה לו ההזדמנות להשתמש במידות אלו כדי לעבוד את בוראו, הוא עושה זאת בשמחה ובקלות וישר בלב שמח "ארור המן", אך כאחד שלא מרבה לראות את הצד הטוב יתקשה כאשר יצטרך להמשיך ולשבח "ברוך מרדכי". ואמנם הדוגמאות קיצוניות אך אין אחד שליבו לא נוטה יותר לצד אחד מבין השניים, אבל כל זה נכון בזמן שהאדם הולך אחר הטבע - דווקא אז אין ביכולתו לעשות בצורה את שני הצדדים כי טבעו ואופיו מושכו לצד אחד יותר מן הצד השני.

אבל כשהאדם שותה, היין משכח ממנו את כבלי אופיו וטבעו, וחושף את הרצון הטבעי הנטוע בו, והרצון הזה כמו שאמרנו הוא אחד שווה אצל כולם - לעשות רצון הבורא. וכך היא מחשבתו הפנימית של האדם ונעתיק במדויק את ה"דבר יואל": "ואכן איני רוצה בשום ענין, רק ברצון הבורא ב", ואיני צריך לשום ענין אחר זולת זה, ורק שהש"ת יעזור שממני יצא לפועל מה שהוא ברצוני ית"ש, ומצד עצמי איני יודע מאומה ואני סומך עצמי על הש"ת והוא יעשה עמי מה שיעשה עמי, שאתנהג עצמי באופן כזו שיצא ממני מה שהוא רצון הבורא ית"ש וזולת זה איני זקוק לשום ענין".

כאשר אדם רק לעשות רצון ה', כבר אין משמעות לנטיה אל הארור המן או הברוך מרדכי, כי שניהם מהווים את רצון ה' ואין חילוק ביניהם מהבחינה הזאת. וזאת הכוונה במה שציונו חז"ל "חייב איניש לבסומי בפוראי עד דלא ידע וכו'" כיוון שאחרי השתייה האדם מגיע למצב שאינו יודע כלום ואינו רוצה כלום חוץ מדבר אחד - לעשות רצון ה' בשלמות ואז כבר לא מבחין בין ארור המן לברוך מרדכי. שנזכה כולנו לקיים את רצונו בשלימות בפורים - ובכל השנה!

באחת משנותיי כבחור, בזמן המשתה שערכו בישיבה ביום הפורים, השתכר אחד הבחורים בצורה שלכולי עלמא כבר יצא ידי חובת מצוות היום. אחד מחבריו משך אותו החוצה מחדר האוכל לכיוון הפנימייה כדי למנוע ממנו להזיק לעצמו, אך השיכור הנ"ל לא הסכים לקבל את העזרה, הוא התנגד להוצאתו מאיזור המשתה, הוא רצה להמשיך במצוות היום וגם טען בתוקף: "לא יצאתי ידי חובה!". החבר הנאמן המשיך במלאכתו והוביל אותו לפנימיות שם הורה לו לשטוף את עצמו על מנת להעביר את שכרותו, אך השיכור נשאר עם טיעונו: "עוד לא יצאתי ידי חובה! אתה מונע ממני לקיים את מצוות פורים!" ורק כדי להוכיח התחיל לצעוק: "ארור המן! ברוך מרדכי! ארור המן! ברוך מרדכי! לא יצאתי ידי חובה! המן ארור ומרדכי ברוך - תן לי להמשיך לשתות!". איני יודע כמה זמן הוא המשיך לצעוק ולצעוק על כך שעדיין לא שטה מספיק כדי להתבלבל בין ארור לברוך, אך התחלנו בכך שיצא ידי ספק לכולי עלמא, והוא טען, לכאורה בצדק, שעדיין לא קיים את המצווה, עם מי הצדק?!

לפני שנענה על השאלה הזאת, נשאל שאלה אחרת: מה הרצון המשותף לכולנו? מה אנחנו באמת רוצים? מהו אותו רצון פנימי שברגע שמסירים את כל הקליפות והמסכות הוא זה שנמצא שם? כיהודים שומרי תורה ומצוות, אותו רצון יחיד צריך להיות ברור לנו, עמוק מתחת למחשבות על גדולה וכבוד - ולא משנה באיזה תחום, עמוק יותר מהרצון לנחת ושלווה - בכל התחומים, גדול יותר מכל תאוה רגעית ומעל לכל שאיפת חיים, ברגע שנעצור ונחשוב נגיע כולנו לאותה התשובה, כולנו עמוק בפנים רוצים דבר אחד עיקרי בחיים - לעשות רצון ה'.

לכל אחד הטבע שלו, התכונות והאופי המיוחד לו, דברים אלו מושכים כל אחד לכיוונים שונים בעבודת ה'. הקב"ה צריך את כולם כדי להשלים את הפאזל הגדול של העולם ולכן ברא אותנו שונים עם תכונות מגוונות. כתוצאה מהשוני והגיוון הזה נוצרים גם הבדלים בתפיסת העולם ובקושי או בקלות בקיום מצוות שונות. למשל העצלן יצטרך לעמול קשה על מנת לעבוד את ה' בזריזות, בעוד התאוותן יתקשה דווקא בזהירות מלעבור על לאוין וכן הלאה. כל אחד עם הטבע שלו ולמרות הקשיים ישתדל בכל מאודו לקיים רצון ה', ויתאמץ בכל כוחו לגרום נחת לבורא. כל אחד ימצא את הדרך שתאים הכי טוב לתכונותיו ויכולותיו, בה יוכל לעשות הכי טוב את רצונו יתברך.

אבל לפעמים אין לנו בחירה. לפעמים למרות שאנחנו יודעים שאין המשימה העומדת מולנו יושבת בדיוק על כוחותינו, אנחנו יודעים שחייבים אנחנו לבצעה, שאין מנוס מלקיימה. זה המצב בפורים - שני ניסים התרחשו מקבילים אירעו במגילה, נשזרו זה בזה סיפור רשעותו של המן, רצונו להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים, ועד

בוא לקבל
כלים לזיזים

לפרטים: 4663MR@GMAIL.COM

מרגיש

שאתה

חי בזיוף?!